

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **A. S.**
zastoupený obecným zmocněncem Mgr. M. K.
bytem X

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. dubna 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 3. 6. 2021 u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu, kterou se domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí. Žalovaná tímto rozhodnutím zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2020, kterým byla zrušena platnost zaměstnanecké karty udělené žalobci, a to na základě § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Ministerstvo vnitra dále stanovilo žalobci podle § 46e odst. 2 téhož zákona lhůtu k vycestování z území ČR 30 dnů od právní moci předmětného rozhodnutí.

2. Ministerstvo vnitra rozhodlo o zrušení platnosti zaměstnanecké karty udělené žalobci s odkazem na skutečnost, že Okresní soud v Trutnově trestním příkazem ze dne 23. 1. 2020, č. j. X, shledal žalobce vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky. Za uvedený přečin odsoudil žalobce k peněžitému trestu ve výměře 30 000 Kč, zároveň mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dva roky.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalované

3. Žalobce zejména namítl, že žalovaná nedostatečně hodnotila dopady napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná připouští, že žalobce může mít na území ČR rodinné příslušníky, zároveň ale tvrdí, že žalobce tuto skutečnost nikdy neuváděl. S tím žalobce nesouhlasí a poukazuje na svou žádost o zaměstnaneckou kartu podanou na zastupitelském úřadu ČR v Kišíněvě. Také matka žalobce, paní S. S., uváděla žalobce ve své žádosti. Správní orgány tedy mohly zjistit rodinné příslušníky žalobce ze své úřední činnosti a z Informačního systému cizinců.
4. Dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života budou značné. Žalobcova matka potřebuje stálou péči ze strany žalobce, neboť je samoživitelka a momentálně se léčí se zhoubným nádorem ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové. V ČR pak má silné společenské a kulturní vazby.
5. Správní orgány poukazovaly především na zájem společnosti na tom, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří nepáchají trestnou činnost. S tím žalobce souhlasí, odmítá však formalistické pojetí zkoumání přiměřenosti dopadů do jeho soukromého a rodinného života, o němž si správní orgány nepořídily prakticky žádné důkazy.
6. K trestní činnosti, které se dopustil, žalobce podotkl, že „vzhledem k malé míře zavinění“ dostal pouze peněžitý trest ve výši 30 000 Kč a trest zákazu řízení motorových vozidel. Peněžitý trest již žalobce uhradil.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatovala, že ve výpisu z Informačního systému cizinců paní Svetlany Stadnic není žalobce uveden v rodinných vazbách této cizinky. Uvedení jsou zde pouze dva její synové, M. C. a V. S. Tvrzení žalobce, že ho jako svého rodinného příslušníka uváděla jeho matka, je tedy nepravdivé. Ani žalobce neuvedl po dobu 6 let, kdy na území ČR pobýval, jakoukoli rodinnou vazbu. Žalovaná dále podotkla, že v případě vycestování žalobce z území ČR se mohou o jeho nemocnou matku postarat její další synové. Žalovaná odkázala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 196/2020 – 49, podle nějž břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění, je to totiž sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života. Žalovaná je názoru, že v daném případě byly splněny podmínky pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a bylo řádně odůvodněno.

III. Ústní jednání

8. Během jednání konaného dne 25. 8. 2021 nejprve zástupce žalobce odkázal na obsah podané žaloby a pověřená pracovnice žalované uvedla, že důvod pro zrušení zaměstnanecké karty byl jednoznačně naplněn, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen

za spáchání úmyslného trestného činu. Zároveň nebyly splněny podmínky předepsané judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) k tomu, aby bylo možné konstatovat, že dané rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život. V posuzované věci se jedná o dospělého, zdravého, svobodného a bezdětného muže, který na území ČR pobýval za účelem zaměstnání.

9. Krajský soud poté konstatoval podstatný obsah lékařských zpráv přiložených k žalobě týkajících se zdravotního stavu paní S. S. a obsah výpisu z Informačního systému cizinců paní S. S., který žalovaná přiložila ke svému vyjádření k žalobě. Pověřená pracovnice žalované k danému výpisu doplnila, že oba synové paní S., kteří jsou v Informačním systému cizinců uvedeni, jsou zletilí a mají na území ČR povolený trvalý pobyt. Jeden z nich má dokonce nahlášenu stejnou adresu jako paní S. V případě ukončení pobytu žalobce na území ČR zde tedy jeho matka nezůstane nezaopatřená či osamělá. Pokud žalobce přesto považuje zdravotní stav své matky za překážku bránící jeho vycestování, pak může požádat o jiné pobytové oprávnění, například o vízum za účelem strpění pobytu na území. Zástupce žalobce v reakci na to připustil, že zmínění dva synové paní S. také pobývají na území ČR, pouze žalobce se však o ni stará. Skutečnost, že má jeden ze synů paní S. nahlášenu stejnou adresu jako jeho matka, pak neznamená, že na této adrese také fakticky pobývá. K dotazu soudu, kde tito dva synové paní S. v ČR žijí, zástupce žalobce pouze neurčitě uvedl, že „na jiných adresách“.
10. Zástupce žalobce závěrem navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, a uplatnil náklady řízení ve výši zaplaceného soudního poplatku. Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení neuplatnila.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
12. Ze správního spisu soud konstatuje, že žalobce pobýval na území ČR nepřetržitě od roku 2016, naposledy na základě zaměstnanecké karty s platností od 2. 2. 2020 do 1. 2. 2022.
13. Okresní soud v Trutnově trestním příkazem ze dne 23. 1. 2020, č. j. X, shledal žalobce vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky. Žalobce totiž dne 18. 12. 2019 kolem 2.41 hod. řídil osobní motorové vozidlo po předchozím požívání alkoholických nápojů, při jízdě po kruhovém objezdu do ulice Úpské nábřeží v Trutnově vlivem podnapilosti řízení vozidla nezvládl, vjel na ostrůvek a poškodil jeho obrubu a své vozidlo. Dechovými zkouškami bylo v jeho dechu naměřeno v 2.56 hod. 2,73 a v 3.03 hod. 2,69 promile alkoholu. Okresní soud v Trutnově odsoudil žalobce k peněžitému trestu ve výměře 30 000 Kč, zároveň mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dva roky. Uvedený trestní příkaz nabyl právní moci dne 7. 2. 2020.
14. Ministerstvo vnitra poté z moci úřední zahájilo s žalobcem řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty. V průběhu správního řízení Ministerstvo vnitra umožnilo zástupci žalobce nahlédnout do spisového materiálu a poskytlo mu jím požadovaný časový prostor k vyjádření se ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí. Dne 7. 8. 2020 Ministerstvo vnitra obdrželo vyjádření zástupce žalobce, který připustil, že žalobce spáchal uvedený trestný čin. Konstatoval, že trestu, který mu uložil Okresní soud

v Trutnově, se žalobce podvolil. Peněžitý trest hradí, rovněž náklady trestního řízení uhradil. Zároveň zdůraznil, že soud žalobci neuložil trest vyhoštění. Dále uvedl, že žalobce „*má zkušenosti s životem na území ČR a rovněž si osvojil dobře jazyk český. Zrušení platnosti zaměstnanecké karty by zasáhlo nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života.*“ Správní orgán by měl zvažovat, zda jsou „*důsledky zrušení platnosti zaměstnanecké karty přiměřené tomu, čeho se cizinec dopustil.*“

15. Rozhodnutím ze dne 4. 9. 2020 Ministerstvo vnitra zrušilo platnost zaměstnanecké karty udělené žalobci a stanovilo žalobci lhůtu k vycestování z území ČR 30 dnů od právní moci předmětného rozhodnutí. V odůvodnění daného rozhodnutí Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žalobce byl odsouzen za úmyslný trestný čin, proto je splněna podmínka pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty stanovená v § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra dále podotklo, že mu nepříslušelo zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť podle § 174a odst. 3 téhož zákona správní orgán posuzuje přiměřenost takových dopadů rozhodnutí pouze v případech, kdy mu to zákon stanoví. Zároveň Ministerstvo vnitra uvedlo, že žalobce je dospělý, svobodný a zaopatřený jedinec. Nebylo zjištěno, že by na území ČR pobýval někdo z rodinných příslušníků žalobce, sám žalobce se o tom nezmínil. Žalobce na území ČR pobývá nepřetržitě od roku 2016, vztahy k jeho domovskému státu tak nemohly být narušeny. Žalobce usedl za volant osobního automobilu ve značné opilosti, tímto ohrožoval ostatní účastníky provozu, a tak nemůže očekávat, že správní orgán nebude k jeho trestu přihlížet. Ministerstvo vnitra připustilo, že zrušení pobytového titulu může žalobci způsobit jisté komplikace, ale zdůraznilo, že do nekomfortní situace se dostal sám svým protiprávním jednáním. Navíc zrušení zaměstnanecké karty není vyhoštěním, žalobci tedy není zakázán pobyt na území ČR či ostatních států zapojených do schengenského prostoru. Jakmile bude splňovat podmínky pro jeho udělení, může si žalobce podat novou žádost o dlouhodobý pobytový titul v ČR.
16. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra žalobou, v níž zejména argumentoval, že správní orgán nedostatečně hodnotil dopady napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že na území ČR žije jeho matka, paní S. S., která potřebuje stálou péči ze strany žalobce, neboť je samoživitelka a momentálně se léčí se zhoubným nádorem ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové. Krajský soud usnesením ze dne 5. 1. 2021, č. j. X, předmětnou žalobu odmítl a věc postoupil žalované k vyřízení odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2020.
17. Žalovaná rozhodnutím dne 22. 4. 2021 potvrdila uvedené rozhodnutí Ministerstva vnitra. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná částečně korigovala závěry Ministerstva vnitra poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je v určitých případech třeba hodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince i tam, kde to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví. Zároveň ovšem zdůraznila, že je na příslušném cizinci, aby uvedl a doložil skutečnosti svědčící o možném zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Podle žalované pak žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by vyplýval takový zásah do jeho rodinného a soukromého života, který by způsobil nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaná konstatovala, že Okresní soud v Trutnově sice

uložil žalobci relativně mírný trest, to však nijak nezmenšuje závažnost protiprávního jednání, kterého se dopustil. Žalobce řídil motorové vozidlo pod silným vlivem alkoholu, mohl tak ohrozit nejen svůj život, ale i život nebo zdraví jiných osob. Dopustil se tak vysoce společensky nebezpečného jednání. Napadené rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty.

18. Krajský soud shrnuje, že Ministerstvo vnitra zrušilo platnost zaměstnanecké karty udělené žalobci na základě § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle § 37 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona Ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec „*byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu*“. Podle § 46e odst. 1 cit. zákona Ministerstvo vnitra „*zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 (...)*“.
19. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Podmínka pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty stanovená ve výše citovaných ustanoveních zákona o pobytu cizinců tak byla bezpochyby splněna. Není přitom podstatné, že trestní soud neuložil žalobci trest vyhoštění, ale pouze peněžitý trest a trest zákazu řízení motorových vozidel. Zákon o pobytu cizinců nepodmiňuje zrušení platnosti zaměstnanecké karty uložením určitého trestu cizinci, postačí, že cizinec byl odsouzen za úmyslný trestný čin.
20. Jádrem žalobní argumentace spočívá v tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí bude mít nepřiměřené dopady do jeho soukromého a rodinného života.
21. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední „*zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*“. Podle odst. 3 cit. ustanovení „*[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví*“.
22. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí nicméně není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Česká republika je totiž smluvní stranou Úmluvy, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy, která má přednost před zákonem. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, a ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 – 30, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2019, č. j. 14 A 17/2017 – 33). Judikatura správních soudů proto dovodila, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat například v případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39, a ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019 – 33), nebo v případě zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 23/2020 – 36). Ke stejnému závěru je třeba dospět i v nyní posuzovaném případě.
23. Podle judikatury ESLP se v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ale není nutné výslovně hodnotit všechna uvedená kritéria, postačí zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (srov. přiměřeně rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 37, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 – 36).
24. Zároveň je nutné zdůraznit, že míra a intenzita poměrování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Přitom platí, že správní orgán má sice povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to však neznamená, že by byl povinen při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince z vlastní iniciativy pátrat po informacích o jeho soukromém a rodinném životě, které by případně mohly převážet nad důvodem pro neudělení (zrušení) pobytového oprávnění. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020 – 27, podle nějž *„břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění - je to totiž sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylíčit specifika svého soukromého a rodinného života do té míry, aby mohla být položena „na misku vah“ proti veřejným zájmům, které případně naopak brání udělení pobytového oprávnění. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry (pokud by šlo například o informace týkající se zdravotního stavu žadatele a příslušníků jeho rodiny), jejichž sdělení závisí výlučně na vůli žadatele. Jinak řečeno, je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážet nad jinými zájmy a hledisky. Teprve v případě, že by měl správní orgán o těchto informacích pochybnosti, nebo by nastala potřeba jejich doplnění, lze vyžadovat odpovídající procesní aktivitu po správním orgánu.“*
25. Žalobce v řízení před Ministerstvem vnitra pouze uvedl, že *„má zkušenosti s životem na území ČR a rovněž si osvojil dobře jazyk český. Zrušení platnosti zaměstnanecké karty by zasáhlo nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života.“* Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí pak na jednu stranu konstatovalo, že mu nepřísluší zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán posuzuje přiměřenost takových dopadů rozhodnutí pouze v případech, kdy mu to zákon stanoví (což je nesprávný právní názor – viz výše). Na druhou stranu určité zhodnocení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí fakticky provedlo, a to v rozsahu, který odpovídal nekonkrétnosti žalobcem uplatněné námitky. Povinností Ministerstva vnitra nebylo domýšlet za žalobce, co přesně mínil

vágním tvrzením o nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce toto své tvrzení blíže rozvedl až v žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (poukazem na skutečnost, že pečuje o nemocnou matku, která pobývá na území ČR). Žalovaná poté ve svém rozhodnutí také zhodnotila přiměřenost dopadů rozhodnutí a dospěla k závěru, že v daném případě nepředstavuje zrušení platnosti zaměstnanecké karty nepřiměřený zásah do práv žalobce garantovaných čl. 8 Úmluvy.

26. Krajský soud s uvedeným závěrem žalované souhlasí. Žalobce se úmyslně dopustil závažného protiprávního jednání, kterým mohl ohrozit život nebo zdraví jiných osob, neboť řídil osobní motorové vozidlo v silně podnapilém stavu (v jeho dechu bylo naměřeno 2,73, respektive 2,69 promile alkoholu). Dále je třeba připomenout, že intenzita zásahu do soukromého a rodinného života žalobce je relativně nízká, neboť žalobci nebyl uložen zákaz pobytu na území ČR. Žalobci byla pouze zrušena platnost zaměstnanecké karty a stanovena lhůta k vycestování z území ČR. Po splnění zákonem stanovených podmínek si tedy žalobce bude moci podat novou žádost o zaměstnaneckou kartu, případně o jiný pobytový titul v ČR. Soud neshledal, že by měl žalobce na území ČR vytvořeny takové rodinné, případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života byla již nutnost vycestování z území ČR. Žalobce pobýval na území ČR nepřetržitě od roku 2016, za tuto dobu nemohl zcela pozbyť vazby k zemi svého původu. Ostatně žalobce ani neuvádí žádné skutečnosti, které by mu bránily v návratu do Moldávie. Žalobce je svobodný, bezdětný, v produktivním věku, sám nemá žádné zdravotní potíže.
27. Jedinou bližší vazbu na území na ČR, kterou žalobce konkrétně uvádí, tak představuje jeho matka, paní S. S. Žalobce v této souvislosti namítl, že paní S. je momentálně závislá na jeho péči, neboť se léčí se zhoubným nádorem. Soud ověřil z předložených lékařských zpráv, že paní S. prodělala ve Fakultní nemocnici Hradec Králové onkologickou léčbu (přičemž chemoterapie byla ukončena v říjnu 2020, nyní paní S. dochází na následné kontroly). Žalobce dále předložil potvrzení ze dne 31. 5. 2021, vystavené patrně obvodním lékařem paní S., podle nějž paní S. „nemůže cestovat“, měla by „držet klidový režim“ a „potřebuje výpomoc blízkých lidí“. Z žalobcem předložených důkazů ovšem nijak nevyplývá, že by paní S. byla nyní závislá výhradně na žalobcově péči. Žalovaná přitom poukázala na skutečnost, že na území ČR mají povolený trvalý pobyt i další dva synové paní S., jeden z nich má dokonce nahlášenu stejnou adresu jako paní S. Není tak pravdou, že by paní S. po vycestování žalobce z ČR zůstala odkázána pouze sama na sebe. Zástupce žalobce během soudního jednání připustil, že zmínění dva synové paní S. také pobývají na území ČR, namítl nicméně, že pouze žalobce se o paní S. skutečně stará. Opět však své tvrzení ničím nepodložil. Také na výslovný dotaz soudu, kde tito dva synové paní S. v ČR žijí, zástupce žalobce pouze neurčitě uvedl, že „na jiných adresách“.
28. Krajský soud neshledal, že by samotná skutečnost, že na území ČR žije matka žalobce, která nedávno prodělala onkologickou léčbu, zakládala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Související tvrzení žalobce, tedy že paní S. je momentálně závislá výhradně na jeho péči, přitom není ničím podloženo. Žalobce zároveň neuvedl žádné další konkrétní skutečnosti svědčící o možných dopadech napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud proto uzavírá, že při poměrování na pomyslných vahách symbolizujících posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí jednoznačně převažuje veřejný zájem na ochraně společnosti před závažným

protiprávním jednáním žalobce nad tíhou dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. srpna 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu